

ЕКРАНІЗОВАНО
ПЕРЕКЛАДЕНО ТРИДЦЯТЬМА МОВАМИ
ПРЕМІЯ ЕДГАРА ПО ЗА НАЙКРАЩИЙ РОМАН
НАКЛАД — ДВАНАДЦЯТЬ МІЛЬЙОНІВ ЕКЗЕМПЛЯРІВ

Кен Фолетт — британський письменник. Роман «Вушко голки» приніс йому всесвітню славу і став справжньою сенсацією в літературних колах. Це гостросюжетний детектив про операцію британських спецслужб із нейтралізації німецького суперагента.

Англія, Друга світова війна, 1944 рік. Британська розвідка веде справжнє полювання на німецького шпигуна Голку. Він — невловний і нещадний. Його завдання — дізнатися, чи справді у південно-східній частині Англії вже готові до дій потужні військові сили, що будь-якої миті можуть завдати нищівного удару по гітлерівській Німеччині. Чи вдасться Голці розкрити план британців? Чи зможе суперагент обкрутити круг пальця англійську контррозвідку?

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-3186-3

9 786171 231863

КЕН
ФОЛЕТТ

ВУШКО
ГОЛКИ

К Е Н
ФОЛЕТТ

ВУШКО
ГОЛКИ

KEN
FOLLETT

EYE OF THE
NEEDLE

A NOVEL

КЕН
ФОЛЕТТ

ВУШКО
ГОЛКИ

РОМАН

ХАРКІВ КЛУБ
2017 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЯ

УДК 821.111
ББК 84(4Вел)
Ф75

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Follett K. Eye of the Needle : A Novel / Ken Follett. —
London : Pan, 2008. — 484 p.

Переклад з англійської *Таїсії Івченко*

Дизайнер обкладинки **MibiArt**
(дизайнер Володимир Воляннюк)

ISBN 978-617-12-3186-3 (укр.)
ISBN 978-0-330-35429-5 (англ.)

© Ken Follett, 1978
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2017
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2017

Німців майже вдалося обдурити, лише Гітлер здогадувався про це, але він не наважувався довіритися своїй інтуїції...

*Алан Джон Персіваль Тейлор.
Історія Англії 1914—1945 років*

Велика подяка Малкольму Галке за його
неоціненну допомогу

Передмова

На початку 1944 року німецька розвідка збирала інформацію про розташування військових сил у південно-східній частині Англії. З розвідувальних літаків фотографували казарми, аеродроми та флотилії затоки Вош¹. Генерал Джордж Паттон у рожевих галіфе, які складно було сплутати з чиїмись іншими, вигулював свого білого бульдога. Розвідка також реєструвала сплески активності в радіо-ефірі та передачу повідомлень між полками. Німецькі шпигуни, які в той час були в Британії, все підтверджували.

Армії там, звісно ж, не було. Замість кораблів — макети з гуми та деревини, а замість бараків — декорації. У Паттона не було жодного солдата. По радіо передавали якісь нісенітниці, а шпигуни вели подвійну гру.

Генерал поставив собі за мету обдурити ворога та примусити його готуватися до висадки в Па-де-Кале² — таким чином початок операції в Нормандії застав би супротивника зненацька. Це була омана небачених масштабів, у якій брали участь тисячі людей. Сталося б диво, якби жоден із гітлерівських шпигунів про це не дізнався.

А чи були взагалі в Британії німецькі агенти? У ті часи всім здавалося, що члени «п'ятої колони» були всюди. Після вій-

¹ Затока Північного моря на східному узбережжі Англії. (*Тут і далі прим. пер.*)

² Протока між материковою частиною Європи (Франція) і островом Велика Британія, найвужча частина Ла-Маншу.

ни ширилися чутки, ніби МІ-5¹ знешкодило всіх шпигунів ще до початку 1939 року. Дійсно, агентів було вкрай мало: британській розвідці вдалося впіймати майже всіх.

Але ж достатньо й одного...

Нам відомо, що німці побачили ті декорації в Східній Англії, запідозрили обман і доклали чимало зусиль, щоб дізнатися правду. Поки що я не сказав нічого, чого б не можна було прочитати в підручниках з історії. Проте далі починається моя розповідь.

А втім, хтозна, може, все так і було?..

Камберлі, графство Суррей

¹ Державне відомство британської контррозвідки.

Частина перша

1

Такої холодної ночі не було вже сорок п'ять років. Дороги, які вели до багатьох англійських сіл, безнадійно замело, а Темза вкрилася кригою. Яюсь у січні поїзд Глазго — Лондон прибув на вокзал Юстон із затримкою на добу. Через сніг і відсутність освітлення на дорогах стало дуже небезпечно: кількість аварій збільшилася вдвічі, а люди жартували, що вночі небезпечніше їздити в «Остін-7» на Пікаділлі, ніж у танку на лінії Зіґфріда¹.

Потім прийшла чудова весна. У небі велично літали загороджувальні аеростати, а на лондонських вулицях до дівчат у легких сукнях загравали солдати. Узагалі місто було мало схоже на столицю країни, яка воює, хоча деякі ознаки все ж залишалися помітними. Коли Генрі Фабер їхав на своєму велосипеді з вокзалу Ватерлоо в бік Гайгейту², він їх помітив: мішки з піском біля важливих міських будівель, бомбосховища Андерсона в приміських садах, плакати із закликами евакуюватися та інструкціями на випадок обстрілу з повітря. Фабер був набагато спостережливіший, ніж того вимагала посада звичайного залізничника. У парках гралися діти — вочевидь, план евакуації аніскільки не виконувався. На дорогах було

¹ Система постійних німецьких укріплень на заході Німеччини.

² На північ від центра Лондона.

багато машин, незважаючи на продаж пального виключно за картками, а виробники автомобілів анонсували випуск нових моделей. Фабер знав, що означає впровадження нічних змін на заводах, де ще кілька місяців тому не вистачало роботи навіть удень. Найбільш пильно чоловік стежив за переміщенням військ залізничними шляхами Британії: усі документи проходили через його кабінет, а з тих паперів можна було видобути чимало інформації. Наприклад, сьогодні Фабер поставив печатки на партію документів, які змусили його виснувати, що в Британії утворюється новий експедиційний корпус. Чоловік був упевнений, що той налічуватиме близько ста тисяч осіб і прямуватиме до Фінляндії.

Ознаки були цілком недвозначні, але було в цьому й щось несерйозне. По радіо жартували про бюрократизм щодо правил військового часу, у бомбосховищах співали пісень, модниці носили протигази у вишуканих сумочках від відомих кутюр'є. Усі називали війну нудною: вона відчувалась водночас і неосяжною, і тривіальною, наче в кіно. Абсолютно всі попередження про авіанапади виявилися фальшивими.

Фабер був іншої думки, але ж він і не такий, як усі.

Чоловік повернув на Арчвей-роуд і трохи прихилився до керма, щоб легше було їхати вгору. Довгі ноги без упину крутили педалі, наче поршні локомотива. Фабер був у гарній фізичній формі, як на свій вік — тридцять дев'ять. Хоча про вік він збрехав. Він обачливо обманював багато про що.

Підіймаючись на пагорб у Гайгейті, Фабер спітнів. Його будинок був одним із найвищих у Лондоні — власне, саме через це він у ньому й оселився. Вікторіанська цегляна будова налічувала шість окремих споруд — високих, вузьких і темних, як уява людей, для яких їх збудували. У кожному будинку було по три поверхи та підвал з окремим входом для слуг (у дев'ятнадцятому столітті англійці середнього класу будували вхід для прислуги навіть тоді,

коли в них не було грошей, щоб її найняти). Фабер ставився до англійців дещо із цинізмом.

У шостому будинку колись жив містер Гарольд Гарден — власник невеличкої компанії «Чай і кава Гардена», яка збанкрутувала під час рецесії. Неплатоспроможність була для чоловіка смертним гріхом, тому кончина стала єдиним виходом, який залишився у Гардена. Дім успадкувала його дружина. Удові довелося взяти орендарів, щоб якось звести кінці з кінцями. Жінці подобалося бути господинею пансіону, хоча за етикетом, яким керувалося її оточення, вона мала би трохи соромитися цього. Саме в цієї вдови Фабер і винаймав кімнату на верхньому поверсі з мансардним віконечком. З понеділка по п'ятницю чоловік жив тут, а на вихідні, як він казав місіс Гарден, їздив до матері в Еріт¹. Насправді ж він винаймав іншу кімнату в Блекгіті², де місцева господиня називала його містером Бейкером і вважала, що він комівоаяжер, який на тижні торгує канцелярським приладдям.

Під несхвальними поглядами високих вікон вітальні Фабер вкотив велосипед садовою доріжкою в сарай і прикнув його до газонокосарки. Згідно із законами військового часу жоден транспортний засіб не можна залишати у вільному доступі. У сараї було повно ящиків із картоплею, приготованою для садіння, — вона вже почала проростати. Господиня перетворила квіткові клумби на город — як особистий внесок у війну.

Фабер увійшов у дім, повісив капелюха в коридорі, вимив руки та пішов до столу. Троє інших орендарів уже їли — парубок із прищуватою шкірою з Йоркширу, який намагався вступити до армії, продавець солодошів із рідким світлим волоссям і морський офіцер у відставці, якого Фабер вважав дегенератом. Чоловік з усіма привітався кивком голови й сів за стіл.

¹ Район на околицях Західного Лондона.

² Інший район Лондона, який розташований ближче до центра.

Продавець розповідав жарт:

— Командир ескадрильї каже: «Щось ви занадто швидко повернулися!», а пілот йому відповідає: «Ми розкидали листівки пакунками, адже так швидше». Раптом командир заволав: «Та ви ж могли когось прибити!»

Офіцер захихотів, а Фабер лише усміхнувся. Увійшла місіс Гарден із чайником.

— Доброго вечора, містере Фабере. Ми почали вечеряти без вас. Сподіваюся, ви не образилися?

Чоловік тоненько намазав маргарин на шматок хліба з непросіяного борошна й на мить відчув ностальгію за товстими сардельками.

— Анітрохи. До речі, ваша картопля вже готова до сардіння, — повідомив він.

Фабер поквапився доїсти свою вечерю. Присутні сперечалися щодо того, чи варто усунути з посадки Чемберлена та призначити на його місце Черчилля. Місіс Гарден час від часу щось промовляла та дивилася на реакцію мовчазного чоловіка. Гладка, ровесниця Фабера, вона полюбляла одягатися, як тридцятирічна, — мабуть, сподівалася ще раз вийти заміж. Залізничник участі в розмові не брав.

Місіс Гарден увімкнула радіо, яке після шипіння та буркотіння оголосило: «Радіо Бі-бі-сі. Програма “І знову він!”». Фабер якось уже слухав це шоу — про німецького шпигуна Фюнфа. Чоловік закінчив вечеряти, вибачився та піднявся до своєї кімнати.

Місіс Гарден залишилася сам на сам з «І знову він!». Морський офіцер разом із продавцем солодощів попрямували в паб, а побожний парубок із Йоркширу — на вечірню службу. Господиня влаштувалася у вітальні зі скляночкою джину та втопила очі в чорні штори, думаючи про містера Фабера. Шкода, що він постійно сидить у своїй кімнаті. Жінці не вистачало компанії, а спілкування із цим чоловіком було саме тим, чого місіс Гарден потребувала найбільше.

Такі думки будили в ній почуття провини, тому господиня почала думати про містера Гардена. Спогади про нього були ще теплі, але дещо нечіткі, наче затерта, пошкоджена кіноплівка з нерозбірливим звуком. Жінці було легко згадати їхнє подружнє життя, але обличчя, одяг чи коментарі чоловіка щодо військових новин уже почали стиратися з її пам'яті. Містер Гарден був маленьким енергійним чоловічком, успішним у бізнесі, коли йому таланило, та неуспішним, коли удача його полишала. У ліжку він був абсолютно ненаситний, хоча на людях поводився стримано. Місіс Гарден дуже його любила. Господи, скільки ще жінок могли б опинитися в такій ситуації, якби ця війна розгорілася не на жарт? Господиня долила собі ще джину.

Містер Фабер був дуже спокійним, у цьому й полягала проблема. У нього наче не було жодного грішка: він не палив, кожен вечір сидів у своїй кімнаті та слухав класичну музику по радіо, від нього ніколи не пахло алкоголем. Чоловік читав багато газет і часто виходив на прогулянки. Незважаючи на своє доволі скрутне становище, Фабер справляв враження розумної людини: коли він брав участь у розмовах за вечерею, його думки завжди були глибшими, ніж у решти. Він точно міг би знайти кращу роботу, якби хотів. Вочевидь, залізничник сам позбавляв себе того, на що дійсно заслуговував.

Те саме можна сказати й про його зовнішність. Фабер мав чудову статуру: високий, довгоногий, із сильними плечима та шиєю, без грама зайвої ваги. Обличчя в нього було мужнє, з високим лобом, довгастим підборіддям і блакитними очима. Фабера не можна було назвати надзвичайно вродливим, але такий типаж подобався жінкам. Його красу псували лише губи: маленькі й тонкі. Вони надавали чоловікові жорстокого вигляду. Щодо містера Гардена, то він був абсолютно не здатен на те, щоб скривдити когось.

Незважаючи на всі очевидні переваги, Фабер був не з тих чоловіків, на яких жінки дивляться двічі. Його поношені штани ніколи не бачили праски (місіс Гарден легко б

випрасувала їх, але чоловік ніколи не просив про це). Залізничник носив мішкуватий плащ і картуз, як у вантажників у порту. Вусів у нього не було, а волосся Фабер коротко стриг що два тижні. Чоловік наче навмисне хотів мати вигляд нікчеми.

Залізничник точно потребував жінки. Місіс Гарден навіть на мить замислилася, чи він, бува, не гомосексуаліст, але швидко відкинула цю думку. Фаберу потрібна була жінка, яка б могла привести його у належний вигляд та підтримати його амбіції. А місіс Гарден потрібен був чоловік, з яким можна було б поговорити. Ну і для кохання.

Проте Фабер ніколи не робив жодних кроків у цьому напрямку. Хоч кричи від розпачу. Місіс Гарден знала, що вона приваблива жінка. Господиня глянула в дзеркало та долила собі ще краплю джину. Вродливе обличчя, світле хвилясте волосся і взагалі... є за що потриматися. Ця думка насмішила її, мабуть, уже трішки п'яну.

Місіс Гарден випила ще джину. Може, треба самій зробити перший крок? Містер Фабер просто занадто сором'язливий, хронічно сором'язливий, але точно не позбавлений пристрасті — це вона розгледіла в його очах, коли він двічі випадково зустрів її у нічній сорочці. Може, якщо поводитися трохи нахабніше, вдасться побороти його сором'язливість? Втрачати ж нічого. Жінка спробувала уявити найгірший сценарій, який може трапитися, щоб зрозуміти, що вона відчуватиме. Скажімо, він може їй відмовити — буде соромно, ба навіть принизливо. Це точно поставить під удар її гордість. Але ж не обов'язково про це кому-небудь розповідати. Фабер просто поїде звідси та й усе.

Однак думка про відмову змусила місіс Гарден облишити свій план. «Я не з тих жінок, що можуть поводитися нахабно. І вже час лягати спати», — подумала вона й пішла на гору, прихопивши з собою пляшку. Якщо випити ще скляночку джину в ліжку, то вдасться заснути.

Спальня місіс Гарден була просто під кімнатою містера Фабера. Роздягаючись, жінка чула скрипку: вочевидь, він

слухає радіо. Господиня одягла нічну сорочку — рожеву з вишитим комірцем (і ніхто не бачить!) — і випила ще скляночку джину. Цікаво, як виглядає містер Фабер без одягу? Мабуть, у нього плаский живіт, а навколо сосків росте волосся. Він худий, певно, аж ребра видно. У нього маленький підтягнутий зад. Жінка знову захихикала: ну що за сором!

Влаштувавшись зі скляночкою джину в ліжку, місіс Гарден взяла книжку, але сконцентруватися на читанні не змогла. Крім того, вся та чужа романтика вже обридла їй. Історії про небезпечні любовні перипетії цікаво читати тоді, коли в тебе самої чудовий безпечний роман. Місіс Гарден потрібно було дещо більше, ніж книжечки про кохання від Барбари Картленд¹. Жінка зробила ще ковточок. Нехай уже містер Фабер вимкне своє радіо, бо таке відчуття, наче спиш на танцювальній вечірці!

Звісно, можна піти та попросити його. Годинник показує пів на одинадцять. Можна накинути халат (у тон до нічної сорочки), трохи причесатися, взути капці (доволі витончені, з трояндами), піднятися сходами на поверх вище та, власне, постукати у двері. Містер Фабер відчинить їй, мабуть, у брюках і майці, та погляне на неї так, як дивився, коли вперше побачив її в нічній сорочці дорогою до ванної кімнати...

— От же стара дурепа! — вголос промовила до себе жінка. — Ти ж просто шукаєш привід, щоб піднятися до нього!

А навіщо їй узагалі якийсь там привід? Вона доросла жінка, що мешкає у своєму будинку та вже десять років не зустрічала жодного чоловіка, який би їй подобався! До біса! Місіс Гарден потрібен сильний волохатий чоловік, який придавить її до ліжка, стисне груди та, дихаючи у вухо, розсуне великими долонями ноги, бо назавтра

¹ Англійська письменниця ХХ століття. Відома завдяки численним жіночим романам.

з Німеччини прилетить газова бомба й усі вони задихнуть-ся та помруть, а вона втратить свій останній шанс!

Місіс Гарден випила склянку джину, одягла халат, причесалася, взула капці й схопила ключі на випадок, якщо Фабер замкнув двері та не почує її стукіт через свою музику.

На сходах нікого не було, і жінка почала підніматися у темряві. Одна сходинка рипіла, тому Місіс Гарден хотіла через неї переступити, але зашпорталася й важко гупнула ногою. Ніхто не почув. Господиня піднялася та постукала у двері, потім легенько штовхнула їх — зачинено. За стіною замовкло радіо й почувся голос містера Фабера:

— Хто там?

У нього була хороша вимова — ні кокні¹, ні акценту. Просто приємна нейтральна вимова.

— Можна з вами поговорити? — спитала місіс Гарден.

Чоловік завагався, а відтак промовив:

— Я не одягнений.

— Я теж, — хихикнула жінка й відімкнула двері своїм ключем.

Фабер стояв перед приймачем із якоюсь викруткою в руках. У штанях, але *без* майки. Обличчя в нього було біле, як сніг, і страшенно перелякане. Місіс Гарден увійшла та зачинила за собою двері. Що ж тепер сказати? Жінка пригадала фразу з американського фільму:

— Може, купите самотній жінці випити?

От же дурня — у нього в кімнаті немає випивки, а піти вони точно нікуди не зможуть, бо жінка неодягнена. Проте фраза місіс Гарден прозвучала спокусливо та наче зумовила потрібний ефект. Фабер нічого не відповів і повільно підійшов до господині. У нього дійсно росло волосся навколо сосків. Місіс Гарден зробила крок назустріч, і чоловік обійняв її. Жінка заплющила очі, підняла обличчя та відчула його поцілунок. В обіймах Фабера її спина тро-

¹ Один із найвідоміших лондонських діалектів.

хи прогнулася — і раптом *нестерпний* біль пронизав усе тіло. Рот відкрився в німому крику.

Фабер чув, як місіс Гарден перечепилася на сходах. Якби вона почекала ще з хвилинку, він би встиг сховати передавач у ящик, а шифрувальні книги — у шафу, і жінці б не довелося помирати. Проте шпигун не встиг прибрати докази, коли в замок повернувся ключ, і чоловік схопив стилет¹.

Місіс Гарден трохи вигнулася, і через це Фабер не влучив у серце з першого разу. Довелося засунути пальці їй до рота, щоб жінка не закричала, а потім вдарити ще раз. Удруге чоловік влучив у ребро, тому лише поранив господиню. Приснула кров — чисто вбити не вийшло. Ніколи не виходить, якщо не влучаєш із першого удару.

Тепер жінка вся звивалася, уколом у серце її не вбити. Тримаючи пальці в її роті, Фабер іншою рукою схопив місіс Гарден за щелепу та притиснув до дверей. Голова господині глухо вдарилася об дерев'яні панелі — краще б він не вимикав музику, та звідки ж йому було знати?

Якусь мить шпигун вагався. Добре було б, якби жінка померла в ліжку — Фабер уже навіть планував, як маскуватиме докази вбивства. Тепер же він не мав певності, чи зможе дотягти її тіло до постелі без зайвого шуму. Фабер міцніше схопив місіс Гарден за щелепу — жінка продовжувала битися головою об двері — та широкою дугою розрізав її горло. Вийшло неохайно: стилет не призначений для того, щоб різати, і взагалі агент не любив перерізати горлянки.

Фабер відскочив, щоб уникнути першого виплеску крові з горла, а потім швидко підхопив місіс Гарден, щоб її тіло не впало на підлогу. Намагаючись не дивитися на шию, він підтягнув жінку до ліжка та вклав її на нього.

Шпигуну доводилося вбивати і раніше, тому він знав, якою буде його реакція, щойно він відчує себе у безпеці. Чоловік

¹ Кинджал з гострим вузьким клинком.

підійшов до раковини в кутку й нахилився в очікуванні спазмів. Над умивальником висіло дзеркало, в якому відобразалося його обличчя: бліда шкіра та широко розплющені очі. *Вбивця*. Фабера знудило, але потім стало трохи краще.

Тепер можна повертатися до роботи. Чоловік знав, як треба діяти: він усе продумав, ще коли вбивав місіс Гарден.

Фабер умився, почистив зуби й вимив після себе раковину. Потім він сів за стіл біля передавача, глянув у записник, відшукав потрібне місце та продовжив вистукувати повідомлення. Воно було довгим: треба передати дані про армію, яку готували до відправки у Фінляндію. Фабер устиг передати половину інформації, коли його перервала місіс Гарден. У блокноті текст уже був зашифрований. У кінці свого повідомлення шпигун передав «привіт Віллі» й на цьому завершив.

Відтак Фабер спакував передавач у спеціальний кейс, а решту своїх речей — у валізу. Штани він почистив від плям крові, а потім і сам помився.

Нарешті агент глянув на труп.

Тепер уже можна ставитися до цього холоднокровно. Іде війна, а вони — вороги. Якби він не вбив місіс Гарден, вона б стала причиною його смерті. Вона була загрозою, і Фабер відчув полегшення, коли нейтралізував її. Не варто було його лякати.

Однак перед шпигуном постало вкрай неприємне завдання. Він розв'язав халат місіс Гарден і задер нічну сорочку до пояса. На жінці були панталони — чоловік розірвав їх так, що стало помітно лобкове волосся. Нещасна місіс Гарден. Вона лише хотіла його звабити. На жаль, у Фабера не було жодної можливості випровадити її з кімнати так, щоб вона не побачила передавача. Британська пропаганда закликала людей уважно стежити за підозрілими речами — до смішного уважно. Якби в Абвері¹ справді

¹ Орган армійської розвідки та контррозвідки Німеччини в 1928—1945 рр.

працювало стільки агентів, як розповідають у британських газетах, Німеччина вже б давно виграла війну.

Фабер ступив крок назад і знову глянув на місис Гарден, схиливши голову набік: «Щось не так. Треба думати, як сексуальний маніяк. Якби мене охопила пристрасть, жага оволодіти такою жінкою, як Уна Гарден, і я вбив її заради цього, що б я робив?»

Ну звичайно ж! Такий чоловік точно б захотів побачити її груди. Фабер нахилився до тіла, вхопив комір сорочки та рвонув його вниз до талії. Великі груди звисились набік. Звісно, поліцейський патологоанатом швидко зрозуміє, що жінку не згвалтували, але це вже не матиме значення. Фабер вивчав криміналістику в Гейдельберзі та знав, що часто напади, які мають на меті згвалтування, так і не закінчуються статевим актом. Крім того, на таке шпигун не був готовий навіть заради Фатерлянда. Він же не есесівець. Дехто з *тих* і справді міг би згвалтувати труп... Треба викинути ці думки з голови.

Фабер знову помив руки та одягнувся. Була майже північ — можна зачекати ще з годину, а потім піти звідси. Так буде безпечніше. Чоловік сів і почав думати, чи не наробив він якихось помилок.

Помилки були, ніде правди діти. Якби його прикриття було бездоганним, він би ніколи не опинився в такій ситуації. І ніхто не викрив би його таємницю. Але місис Гарден це вдалося. Точніше, вдалося б, якби вона прожила ще декілька секунд. Значить, його прикриття мало слабкі місця, а це вказує на те, що він десь помилився.

Треба було поставити засув на двері. Краще вже нехай би його вважали звичайнісіньким боягузом, аніж господині в нічних сорочках проникали зі своїми ключами в його кімнату.

Проте це була лише вершина айсберга. Справжня проблема полягала в тому, що Фабер, як холостяк, привертав до себе занадто багато уваги. Ця думка викликала в нього лише роздратування. Шпигун знав, що він

вродливий чоловік, у якого немає жодної поважної причини для того, щоб бути самотнім. Агенту потрібно було вигадати якусь «легенду», щоб попередити можливі зазіхання з боку таких-от місіс Гарден.

Треба пошукати натхнення в реальному житті. Чому ж він самотній? Фабер неспокійно поворухнувся: йому не подобалося копірситися у власній душі. Відповідь була проста: чоловік залишався холостяком через свою роботу. У більш глибокі нетрі свого внутрішнього світу шпигун залазити не хотів.

Доведеться ночувати під відкритим небом. Наприклад, десь у Гайгейтському лісі. Уранці можна буде віднести речі на вокзал у камеру схову, а ввечері — поїхати в кімнату в Блекгіті. Відтепер Фабер користуватиметься винятково своєю другою «особистістю». Поліції він не дуже боявся, бо комівояжер, який жив у Блекгіті на вихідних, був мало схожий на працівника залізниці, що вбив свою господиню. Той, за кого Фабер видавав себе в Блекгіті, був яскравим, відкритим та веселим чоловіком. Він носив барвисті краватки, купував напої на всю компанію та часто змінював зачіску. Поліція ж буде шукати миршавого збоченця, який не брав до рота випивки та тримався подалі від жінок, аж поки його не охопила жадоба. Ніхто й не подумає запідозрити вродливого комівояжера в смугастому костюмі, якого, звичайно, теж час від часу відчуває пориви пристрасті. Проте цьому торговому агенту точно не треба вбивати жінку, щоб побачити її груди.

Однак Фаберу доведеться потурбуватися про прикриття: він звик мати мінімум дві особистості. Потрібна нова робота й нові документи (паспорт, посвідчення, продовольча картка, свідоцтво про народження). Усе це *вкрай* ризиковано. Чорти б забрали місіс Гарден! Вона що, не могла напитися та заснути, як завжди?

Перша ночі. Фабер востаннє оглянув кімнату. Про докази можна не хвилюватися, бо його відбитки пальців однаково є всюди, а в поліції не буде жодних сумнівів щодо

Зміст

Передмова	9
Частина перша	11
Частина друга	69
Частина третя	132
Частина четверта	197
Частина п'ята	253
Частина шоста	296
Епілог	347

Літературно-художнє видання

ФОЛЕТТ Кен

Вушко голки

Роман

Керівник проекту *М. Г. Шакура*
Координатор проекту *К. В. Озерова*
Відповідальний за випуск *О. В. Стратілат*
Редактор *К. О. Дидич*
Художній редактор *Т. О. Волошина*
Технічний редактор *І. О. Гнідая*
Коректор *А. І. Кривко*

Підписано до друку 12.04.2017. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 18,48.
Наклад 6000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cor@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61012, м. Харків, вул. Різдвяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
- у мережі фірмових магазинів

див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом
Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@bookclub.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@bookclub.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Фолетт К.

Ф75 Вушко голки : роман / Кен Фолетт ; пер. з англ. Т. Івчен-ко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2017. — 352 с.

ISBN 978-617-12-3186-3 (укр.)

ISBN 978-0-330-35429-5 (англ.)

Британській розвідці ще до початку 1939 року вдалося знешкодити майже всіх шпигунів. Але не Голку. Німецький суперагент невловимий і нещадний. Його завдання — дізнатися, чи дійсно у південно-східній частині Англії вже готові до дій потужні військові сили, що будь-якої миті можуть завдати нищівного удару з боку Нормандії. Чи вдасться йому підтвердити ці дані? А може, британці мають складніший план? На Голку чекає справжнє полювання...

УДК 821.111
ББК 84(4Вел)